

е хубаво учителятъ ни нѣма зарѣчва и порѣчва.

—Чи какво има, извика стреснато Петарчю; азъ нѣма да идѣ днесъ на училището. Ако щешъ Милко, да ти кажѣ азъ тебѣ едно нѣщо, хади неоставай я ты. У дома нѣма да има днесъ никой; тамъ пакъ, знаешъ, подъ стряхата са измѣтили птиченца, да идемъ да ги извадимъ.

—Азъ не щѣ, Петарчю, азъ щѣ си идѣ на училището и ще ти кажѣ още, че по-хубаво ще направишъ да си идимъ въ училището; защото вижъ учителю какво ни зарѣчва, чи който не доди два три дена нарѣдъ и остани назадъ отъ други, ще го повръща назадъ на другий чинъ. А пакъ птиченцата нека си порастнатъ; вижъ какво хубаво си пѣятъ; инакъ, ако ги земешъ, майкитѣ имъ ще плачѣтъ и ще та кълнатъ.

—Ты знаешъ, рѣкалъ Петарчю и уловилъ къмъ баирѣтъ.

Дѣца! кой е тукъ добро момче и добъръ ученикъ? Милку ли или Петарчю?—Азъ зная, чи ще кажите Милку. Тѣй Милку по думитѣ са познаваше, че отиваше къмъ доброто и го правеше, Отъ това познайте отъ сега какъвъ ще стане за послѣ. Ще видимъ Милку какъвъ човѣкъ ще стане и Петарчю какъвъ ще стане.

Единъ день, като са пуснахъ дѣцата отъ училището, Милку си отиваше радостенъ, защото бѣше казалъ най-добрѣ урокътъ си. Той свари у тѣхъ баща си да стои на прусту и свари го много веселъ.

—Добъръ вечеръ, тате, рѣче Милку, като му цѣлуна рѣка.

—Богъ да ми та поживи, чадо! извика бащата високо и видѣ са сълза да протече по лицето му.